

Генко минувалъ за не толкова простъ човѣкъ, но отпослѣ стана друго-яче: устарѣ, пакъ и ученитѣ се намножиха и го изпрѣвариха.

Прѣзъ дългия животъ той, подобенъ на човѣкъ, що съ пипане узнава прѣдметитѣ въ стаята, бѣ си изработилъ единъ мирогледъ, една проста философска система я наречете, по която се ръководѣше. И колкото живѣеше, толкова повече узнаваше цѣната — или прѣимуществото ѝ. Наистина, тя не можеше напълно да го задоволи, но той не си бѣхтѣше главата да рѣшава дълбоки въпроси; дохождаше до едно мѣсто и спираше, защото — казваше си той — човѣшкиятъ умъ е слабъ, та не може да разбере Божиитѣ тайни. За него всичко въ свѣта ставаше по Божие прѣдопрѣдѣление. Отъ тукъ произтичаше неговата веселостъ и неизчерпаема енергия. Такъвъ си остана дѣдо Генко и до войната за освобождение.

Едно-врѣме, па и досега, дѣдо Генко минуваше за човѣкъ честенъ и уменъ. Често искаха свѣтитѣ му въ разни селски работи и два пѣти бѣше ставалъ епитропъ. На празника му пѣкъ — на Гергьовденъ — все идваха дѣдо попъ и най-първитѣ селяни, и то право отъ черкова.

Още въ турско врѣме дѣдо Генко съ оскъжднитѣ си срѣдства поддържа сина Григора двѣ години наредъ въ Габровската гимназия, додѣто тя прѣзъ пролѣтѣта на 1876 г. се затвори поради тамшното въстание. Отъ шестѣтъ дѣдови Генкови дѣца бѣха живи два сина — Григоръ бѣ по-малкиятъ — и три женени дъшери.

— Едно дадохъ курбанъ, говорѣше често и рѣшително дѣдо Генко, кога се заприкаваше за своето сѣмейство. Да е халалъ на Бога. Да му не прѣгрѣшаваме... Той далъ, той зелъ. Нали тѣй казваше и праведни Иовъ? Пакъ и нека има тамъ горъ кой да ни посрѣщне, кога идемъ...

Григоръ бѣше кръстенъ на единъ дѣдовъ Генковъ братъ, архимандритъ, отдавна прѣселенъ въ Св. Гора. Едно име носѣха и духовно лице и мирско. Това черковата допуца.

Дойде, най-послѣ, оня, за когото се баткаше отпрѣди дълги години и което се прѣдаваше отъ поколѣ-